

[Poulsgaard.]

Så har vi jo også efterhånden i dette samfund fået opbygget en lang række sportspaladser, og her er jeg fuldstændig enig med hr. Brixtofte: vi har måske nok satset lidt for meget på prestigebyggeri i stedet for på det rent sportslige. Dertil kommer noget andet. Selve kommunesammenlægningen var en forkert disposition — men så gjorde man ydermere det forkerte, at man byggede et sportspalads i hver kommune som statussymbol, og så står man nu med det problem, at der er for store afstande fra yderdistrikterne. Det kan vi ikke ændre ved nu, nu har vi de paladser, og så skal vi også have dem udnyttet bedst muligt, men spørgsmålet er, om det ikke havde været mere rimeligt, om man havde lavet nogle flere mindre sportsanlæg rundt omkring.

Så er der en anden ting, vi også skal gøre for at hjælpe sporten og hjælpe kammeratskabet, sådan at der kan blive flere midler til andre ting, som samfundet også skal tage sig af: vi skal holde op med den barnepige-mentalitet. Vi må også godt stille krav til de unge mennesker, de elsker faktisk, at der bliver stillet nogle krav til dem. Det ville ikke skade sporten det mindste, om primært de unge mennesker, men også de voksne, selv skulle rydde op efter sig i klubberne, selv skulle vaske gulv, selv skulle ud og kridte baner, og hvad ved jeg, i det hele taget holde idrætsfaciliteterne ved lige. Jeg tror så afgjort, det ville være med til at gavne kammeratskabet og sammenholdet, for det er nu ikke bare lige om holden, eller hvad det nu er, vi skulle samles, vi skulle jo også gerne samles lidt, når spillet var forbi. Det er en af de ting, som vi skal se på.

Jeg er meget, meget optimistisk med hensyn til sporten i dette samfund, selv om vi ikke pøser midler ud. Den dag, vi — forhåbentlig inden alt for længe — får et samfund, hvor enhver får rådighed over sine egne midler, er jeg overbevist om, at den, som da er 40, 50, 60 år, men i sine unge dage havde nogle dejlige stunder på sportspaladserne i kammeratfællesskab dér, også vil støtte sporten. Men i dag suger man jo det hele op af lommerne på os, så vi ikke har noget til at gøre godt med de steder, vi gerne ville.

Der er også spørgsmålet om firmaidræt; det er også en af de ting, som glædeligt er

udviklet, og det viser sig, at arbejdspladserne har fået øjnene op for det gode, der ligger i firmaidrætten, at det er noget fornøjeligt noget.

Jeg har som sagt det ønske, at debatten vil fortsætte, men jeg ønsker også, at radio og fjernsyn ville bringe mere sport — jeg ved godt, det er upopulært i nogle kredse — for man har ligesom indtryk af, at det kun er fodbold og enkelte andre grene, som bliver særlig fremhævet; man skulle måske have meget mere sport. Vi har set, hvordan man i den senere tid har kunnet få sendetid til udsendelser om Christiania, hvor vi er blevet bombarderet med argumenter om, hvor nødvendig Christiania er for samfundet. Hvis lige så mange gode kræfter og lige så mange kulturpersonligheder nu ville slutte op om idrætten og fortsætte debatten her i dag med samme omhu og ildhu, som man talte christianitternes sag, så tror jeg virkelig, at debatten her i dag kan gavne.

Svend Haugaard (RV):

Jeg vil gerne først sige tak til ministeren for redegørelsen. Jeg er glad for, at der blev så klar en tilslutning til betænkningens hovedlinjer, også glad for udtalelsen om støtte til uddannelsen af ledere, om konsulenter, understregning af behov for forskning osv. — det tror jeg er noget meget væsentligt — og glad for bemærkningen om støtte til, at man gennemfører bestræbelser for at gøre idræt til en uundværlig og inspirerende del af hverdagen; det synes jeg var helt rigtigt, sådan bør det være.

Jeg havde måske ventet eller troet på, at trafikministeren og kulturministeren havde talt sammen om cykel- og gangstier for friluftslivet og den slags ting, men det kan måske ske ved en senere lejlighed.

Men der var i ministerens udtalelser en hel del løfter, i hvert fald løfter om overvejelser. Om så også tingene kan omsættes i praksis, om der er noget at have sympatien i, skal jo vise sig i den kommende tid.

Jeg har en vis mistanke om, at hvis betænkning nr. 709 om idræt og friluftsliv lidt mere havde omhandlet det, man kunne kalde finkulturen, havde den nok ikke været så upåagtet, som tilfældet nu er blevet. Trods understregningen her i dag af, at idrætten har sin store kulturelle værdi, har man i hvert tilfælde hidtil haft den fornemmelse,